

Kulturminister Marianne Jelveds tale den 12.9.14 i Silkeborg Bad

Tak for ordet og for invitationen til at åbne BEGINNING.

Det er en tankevækkende titel.

Hver dag – så begynder der en ny dag. Og vi skal bare ”gribe dagen” – som skuespilleren Robin Williams sagde i ”Døde Poeters Klub.” Og det gør mange heldigvis også.

Men for nogle kan det være lettere sagt end gjort bare at ”gribe dagen”. Det kan være svært at ”leve i nuet” og lade fortiden hvile. Særligt hvis man har en traumatisk fortid og måske en usikker fremtid.

Den usikkerhed er netop omdrejningspunktet for denne udstilling – og for Moustafa al Yassin – der har været i stand til at leve med sin fortid og med usikkerheden om fremtiden. Og stadig må gøre det.

Med savn og afmægtighed betaler Moustafa al Yassin hver dag prisen for sin frihed – med sine 30 års landflygtighed fra det krigshærgede Syrien og sin fødeby Homs.

Men alligevel er han kendt for sin store livsglæde og sin tro på friheden og på alt det positive og gode, som vi mennesker også kan sammen.

Moustafa al Yassin har med sine digte, sin personlige historie og sit menneskelige væsen skabt grobund for et stærkt fællesskab, som vi andre nu også kan tage del i med denne udstilling.

Syv kunstnere har dannet et fællesskab på tværs af landegrænser og kulturer.

Fællesskaber danner grobund for håb og styrke, uanset hvor man lever i verden.

I har fundet hinanden i et fællesskab, og selvom I kommer fra både Danmark, Norge og Syrien, så taler I ét og samme sprog.

Dette sprog - kunstens poetiske og æstetiske sprog - er universelt og almenmenneskeligt. Det er et sprog, som kommunikerer gennem sanselighed, følelser og stemninger. Det inkluderer i stedet for at ekskludere, fordi det ikke er afhængigt af det rationelle fagsprogs regler og grænser.

Over for kunsten og det ubegribelige bruger vi det sensitive sprog – det æstetiske sprog. Derfor er det mindst lige så vigtigt at kunne begå sig på dette kunstens sprog som på dansk, russisk eller kinesisk. For at vende tilbage til Robin Williams og ”Døde Poeters Klub”, så vil bragte Politiken et citat fra filmen her i forbindelse med Robin Williams død.

Det vil jeg godt læse op, for det handler efter min mening ikke kun om poeter og poesi, men om kunst i det hele taget:

»Vi læser og skriver ikke poesi, fordi det er sødt. Vi læser og skriver poesi, fordi vi er medlemmer af menneskeheden. Og menneskeheden er fyldt med lidenskab. Og medicin, jura, erhvervsliv, ingeniørkunst - det er noble fag og nødvendige for at opretholde livet. Men poesi, skønhed, romantik, kærlighed – det er det, vi holder os i live for«.

Jeg tror faktisk på, at Picasso havde ret da han sagde, at ”Ethvert barn er kunstner. Problemet er, hvordan man forbliver en kunstner, når man vokser op”.

(citeret bl.a. af Leo Tandrup <http://leotandrup.dk/blog/?p=118>)

Det tror jeg, at denne udstilling kan være med til at minde os om.

For den viser os, at fortiden - om den så er let og lys eller barsk og broget - bevares som erindringer og fortællinger, der lever videre inden i hver af os. Vi bevæger os alle rundt mellem hinanden, som omvandrende arkivskabe over vores fortid - vores liv og erfaringer.

Jeg tror på, at hvis vi som publikum – ligesom kunstnerne har gjort det med denne udstilling - åbner op for vores erfaringsarkiver, deler ud, men også lader andres erfaringer arkivere hos os selv - så kommer vi tættere på hinanden og bliver klogere.

Kunsten berører os, og gør os nysgerrige som mennesker.

Derfor lancerede jeg i foråret en ny strategi for ”*Børn og unges møde med kunst og kultur*”. Den skal sikre, at børn - allerede mens de er helt små - møder kunsten og kulturen, så de vokser op med kunstens sprog.

Så kan de fastholde deres medfødte ’indre Picasso’ og evnen til at være i dialog og reflektere. Både over sig selv og over vores ofte uforståelige verden - og måske også de ting i fortiden, der gør ondt.

At være i dialog skaber en fælles lærings- og erkendelsesproces. Her skal vi bruge det kommunikative sprog, fordi vi taler sammen for at opnå en gensidig forståelse med hinanden.

Det er i modsætning til at bruge det strategiske sprog for at opnå en strategisk påvirkning af en anden. (Sagde politikerens.)

Når noget nyt begynder, lægger vi noget andet bag os. Men det betyder ikke, at det forsvinder.

Og måske kan vi hjælpe hinanden med at omdanne det barske og brogede til en lysere fremtid.

Det er en vigtig og meget væsentlig *begyndelse*.

Tak for ordet.